

Arrest

nr. 43 272 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 21 januari 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent gehuwd en hebt drie kinderen. U verliet uw land van herkomst eind augustus 2009 samen met uw dochter M.(...) C.(...) D.(...) S.(...) (OV nr. 003112638868) en uw zoon B.(...) D.(...) S.(...) (OV nr. 007032142119). U kwam op 5 september 2009 in België aan, waar u op 9 september 2009 het statuut van vluchteling aanvraagde. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument. In België werd uw tweede zoon te Luik geboren, P.(...) M.(...) C.(...) D.(...) S.(...) (OV nr. 009102643741).

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Cabinda. Als klein meisje kwam u met uw vader naar Luanda, waar u sindsdien gewoond hebt. In 2003 huwde u met M.(...)-P.(...) C.(...), die ook uit Cabinda afkomstig is. U bent niet op de hoogte van mogelijke politieke activiteiten van uw man. Hij heeft u hierover nooit ingelicht. Toen u op 10 augustus 2009 van de markt naar huis kwam, trof u uw woning vernield aan. Uw burens lichtten u in dat de politie uw woning had vernield. U ging naar het huis van uw vriendin J.(...), waar u de volgende week verbleef. Na drie dagen ontmoette u een vriend van uw man, L.(...), op de markt. Hij vertelde u dat uw man gearresteerd was door de politie omwille van zijn politieke activiteiten voor Cabinda. Hij raadde u aan uit Angola te vertrekken. Rond 25 augustus 2009 bracht L.(...) u naar Kinshasa. Hij vertrouwde u toe aan een Senegalese mensensmokkelaar en betaalde voor de reis van u en uw kinderen naar België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u van Cabinda afkomstig bent. U verklaart dat u in Cabinda geboren bent, maar u kan niet preciseren in welke stad of dorp van Cabinda u geboren bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Uw verklaring dat u dit niet precies weet omdat u Cabinda verliet als klein meisje is weinig overtuigend, aangezien u deze essentiële informatie over uw identiteit gemakkelijk had kunnen vernemen van uw vader of bijvoorbeeld op uw geboorte-akte had kunnen terugvinden. U kan evenmin concrete informatie geven over uw familie in Cabinda. U kent uw grootouders langs vaderszijde niet en u kent de familie van uw moeder evenmin. U zou nadat u naar Luanda kwam als klein meisje nooit uw familie in Cabinda bezocht hebben, noch kwamen zij u ooit opzoeken in Luanda, hetgeen op zich merkwaardig is, zeker daar uw vader zelf tot 2003 in Luanda woonde. Waarom uw vader van Cabinda naar Luanda verhuisde toen u nog klein was kan u evenmin uitleggen. Ook over uw schoonfamilie kan u geen concrete informatie geven. U weet niet precies waar in Cabinda uw man geboren is of wanneer hij naar Luanda is gekomen. U kent de ouders van uw man niet, noch kan u één van zijn zeven zussen bij naam noemen. Het is eveneens merkwaardig dat de familie van uw man jullie ook nooit in Luanda bezocht zou hebben, zonder dat hiervoor een specifieke reden bestaat. (Zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4.) De vaagheid van uw verklaringen over uw eigen afkomst, over uw familie en over uw schoonfamilie samen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u uit Cabinda afkomstig bent.

U legt eveneens uiterst vage verklaringen af over de activiteiten van uw man. U weet niet of uw man lid was van een politieke partij of organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U kan zelf niet met zekerheid zeggen of uw man inderdaad politiek actief was voor Cabinda of niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat uw man politiek actief zou zijn geweest vernam u enkel via L.(...), die het u vertelde na de arrestatie van uw man (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U weet niet of uw man vóór 10 augustus 2009 ooit problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en u heeft niets gemerkt van mogelijke problemen van uw man in de aanloop van zijn arrestatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U weet niet of uw man Cabindese vrienden of kennissen had in Luanda (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Indien uw man inderdaad actief was voor de onafhankelijkheidsstrijd van Cabinda, een activiteit waarmee hij zijn eigen veiligheid op het spel zette en daarmee ook de toekomst van zijn familie, en waarom hij uiteindelijk gearresteerd werd, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover enige concrete informatie kan geven, ook indien uw man u hierover nooit in detail sprak.

Ook over de arrestatie van uw man legt u erg vage verklaringen af. U verklaart eerst dat hij op 10 augustus 2009 (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) werd gearresteerd en vervolgens dat hij op 20 augustus 2009 werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u niet zeker bent of het op 10 of 20 augustus is. Het is merkwaardig dat u dit niet met zekerheid kan zeggen, aangezien het een recente gebeurtenis betreft die uw leven totaal veranderd heeft. U kan niet aangeven wat de concrete aanleiding was van de arrestatie van uw man (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 8). U weet evenmin waar hij vastgehouden werd of wordt. Het is uitermate bevreemdend dat u na de arrestatie van uw man, nooit naar uw man hebt gezocht bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaart dat u vreesde dat u zelf gezocht werd. U hebt echter

geen enkele concrete aanwijzing die erop duidt dat dit inderdaad het geval zou kunnen zijn. Uw verklaring dat u vreest gezocht te worden omdat uw man gearresteerd is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), is weinig overtuigend, aangezien u zelf nooit actief was in de politiek, uw man u nooit bij zijn activiteiten betrok en u evenmin een aanwijzing had dat de politie daadwerkelijk naar u (of zelfs andere personen in een vergelijkbare situatie) zocht.

De vaagheid van uw verklaringen betreffen geen details, maar de essentiële elementen van uw asielaanvraag; uw afkomst van Cabinda, de grote lijnen van de activiteiten van uw man en de feiten die de rechtstreekse aanleiding vormen voor uw vlucht uit Angola. Ook van een vrouw die slechts tot de zevende klas naar school ging, kan verwacht worden dat zij hierover meer precieze informatie geeft, temeer daar u in het actieve leven stond als verkoopster op de markt in Luanda.

U legde ten slotte geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan staven of ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1, (A) 2 van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster meent dat de beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Verzoekster voert tevens aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ten onrechte dat zij geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster voert tevens aan dat de bestreden beslissing in nauwelijks drie paragrafen motiveert waarom zij geen recht heeft op asiel of internationale bescherming zonder hierbij rekening te houden met haar specifieke situatie, namelijk dat zij laaggeschoold is en afkomstig uit Cabinda. Verzoekster wijst verder op het subjectieve element van de vrees en meent dat deze bij haar heel groot is gelet op het feit dat haar echtgenoot werd gearresteerd en haar huis vernield werd hoewel hij ook niets met deze zaak te maken had. Verder stelt verzoekster dat de graad van bewijs genuanceerd is, dat het aantonen dat vervolging redelijk mogelijk is kan volstaan. Tenslotte verwijst verzoekster naar een artikel van Amnesty International en legt zij bij haar verzoekschrift een artikel uit de krant 'Semanario Actual' neer waaruit het politiegeweld, vernietiging van huizen en de straffeloosheid in Angola blijkt.

Aangaande het feit dat verzoekster volgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij van Cabinda afkomstig is, merkt verzoekster op dat zij als klein meisje Cabinda verliet, dat het feit dat zij geen contact had met haar grootouders of schoonfamilie die in Cabinda wonen mogelijk is omdat die gestorven zijn of door een familiale ruzie verzwegen werden waardoor zij nooit haar familie in Cabinda heeft bezocht. Als bewijs omtrent haar afkomst en identiteit legt verzoekster haar identiteitskaart neer die haar onlangs werd opgestuurd.

Aangaande de vastgestelde beperkte kennis van de activiteiten van haar echtgenoot voert verzoekster aan dat er van een Afrikaanse vrouw niet kan verwacht worden dat zij details kan geven over de politieke activiteiten van haar echtgenoot gezien zij geen deel uitmaakte van deze politieke partij en weinig communiceerde met haar echtgenoot die een autoritair persoon was. Verder stelt verzoekster dat zij geen details kon geven omtrent de arrestatie van haar echtgenoot omdat zij op dat ogenblik niet aanwezig was. Bovendien was zij hoogzwanger en wenste zij haar twee kinderen in veiligheid te brengen. Verder hebben deze gebeurtenissen een grote shock bij haar veroorzaakt waardoor verzoekster bepaalde zaken wenst te vergeten of gewoon vergeten is. Soms heeft verzoekster het moeilijk met het concreet plaatsen van gebeurtenissen omdat het begrip 'tijd' niet zo belangrijk is, waardoor zij niet met zekerheid kon zeggen of haar echtgenoot op 10 of 20 augustus werd gearresteerd. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoekster dat haar problemen die gelinkt zijn aan deze van haar echtgenoot onder de definitie van subsidiaire bescherming vallen aangezien zij aangetoond heeft dat zij een persoonlijk risico loopt op ernstige schade en dit op een voldoende concrete manier aantoont nu sinds de arrestatie van haar man ook de woning van haar familie volledig vernield werd. Voorts merkt verzoekster op dat de bestreden beslissing niet ingaat op het gegeven dat

de actuele situatie in Angola momenteel de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen rechtvaardigen.

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en het dagelijkse leven daar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477).

2.5. In casu bleek verzoekster niet op de hoogte van haar geboorteplaats in Cabinda (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 1-2). Als kind verhuisde ze van Cabinda naar Luanda, maar ze weet niet waarom haar vader verhuisde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 4). Volgens verzoekster was haar echtgenoot ook van Cabinda afkomstig, maar ze weet nagenoeg niets over diens verleden noch over de aldaar verblijvende familie van haar echtgenoot (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 3-4). Het feit dat verzoekster als klein meisje Cabinda verliet of het feit dat zij geen contact had met haar grootouders of schoonfamilie die in Cabinda wonen mogelijk omdat die gestorven zijn of door een familiale ruzie verzwegen werden, kunnen geen afdoende verklaring bieden voor de vaagheid van verzoeksters verklaringen. Verzoekster heeft tijdens haar gehoor trouwens nooit melding gemaakt van de dood van haar grootouders of van de zussen van haar echtgenoot of van een familiale ruzie zodat deze verklaringen die zij *post factum* aanbrengt geen ander licht kunnen werpen op de vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.6. Het feit dat verzoekster een grote subjectieve vrees koestert, heeft geen invloed op de bestreden beslissing. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij

belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoekster beweert haar land verlaten te hebben omwille van de arrestatie van haar echtgenoot en de vernieling van hun huis die het gevolg zou zijn van de activiteiten van haar echtgenoot voor Cabinda.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster totaal niet op de hoogte was van de vermeende politieke activiteiten van haar man (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 5-6). Ook met betrekking tot de datum van de arrestatie van haar echtgenoot heeft verzoekster inconsistente verklaringen afgelegd. Verzoekster verklaarde aanvankelijk dat de gebeurtenissen op 10 augustus 2009 plaatsvonden (stuk 10, Vragenlijst, p. 2), terwijl zij dit later situeerde op 20 augustus 2009 (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 5). Voorts kan verzoekster niet aangeven wat de concrete aanleiding voor de arrestatie van haar echtgenoot was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 5). Zij weet evenmin waar haar echtgenoot werd of wordt vastgehouden en zij heeft nooit enige poging ondernomen om haar echtgenoot bij de politie te zoeken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 6). De vaststelling van verzoeksters gebrekkige kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoekster brengt bovendien in haar verzoekschrift geen elementen aan die de stelling dat haar echtgenoot politieke activiteiten had voor Cabinda verder ondersteunen. Haar verklaring voor haar gebrek aan kennis zijn geenszins overtuigend. Het feit dat verzoekster een Afrikaanse vrouw is ontslaat haar niet van de plicht om een geloofwaardig en coherent verhaal te vertellen waarbij zij een minimum aan uitleg kan geven betreffende de politieke activiteiten van haar echtgenoot en van diens arrestatie. Het zijn immers deze feiten die aan de basis liggen van haar vlucht.

2.8. Wat de verwijzing van verzoekster betreft naar een artikel van Amnesty International en naar het bij haar verzoekschrift neergelegde artikel uit de krant 'Semanario Actual' waaruit volgens verzoekster het politiegeweld, vernietiging van huizen en de straffeloosheid in Angola blijkt, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten of artikelen omtrent de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het door verzoekster neergelegde artikel uit de krant 'Semanario Actual' wordt bovendien door de Raad niet in overweging genomen gezien het niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006.

2.9. Wat de door verzoekster neergelegde identiteitskaart betreft, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere fotokopie is waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Voorts is het opmerkelijk dat verzoekster nu plots wel in staat is om haar identiteitsdocument neer te leggen, terwijl zij eerder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard had dat zij niet over een identiteitskaart beschikt gezien zij al haar documenten, waaronder haar identiteitskaart, in de loop van 2009 verloren had in Luanda, toen zij op de markt ging verkopen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 4). Verder is het eveneens opmerkelijk dat verzoekster, die beweerde geen contact te hebben met personen in haar land van herkomst (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12/01/2010, p. 4), wel haar verloren identiteitskaart kon bekomen.

2.10. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft, rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen staven dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire bescherming en moet aldus aantonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken, zoals hoger uiteengezet, waardoor verzoekster zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een

reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters affirmatie dat de actuele situatie in Angola de toepassing van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt, volstaat niet om aan te tonen dat haar land van herkomst verweekeld is in een internationaal of binnenlands gewapend conflict conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen schending van artikel 48/4 aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke en ter zake dienende overwegingen. Verzoekster maakt in het middel niet aannemelijk dat de Commissaris-generaal met de bestreden beslissing de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid heeft overschreden noch dat hij de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIEN